C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Reynolds_Alastair-Spion_na_Europe.pdb

PDB Name: Reynolds Alastair Barry-Špion n
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.7.2007
Modification Date: 19.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Špion na Europě

Marius Vargovic, agent Gilgameše Isidy, si vychutnal chvilku volného pádu, než motory kluzáku naskočily a odstrčily je od Deukalionu. Pilot to zostra napálil k měsíci dole a brzy předhonil všechny ostatní orbitální čluny, které marsovská linková loď vyvrhla. Europa se viditelně zvětšovala; jevila se jako zplošťující se srpek barvy papíru potřísněného nikotinem.
"Nuda, co?"
Vargovic se v sedadle beze spěchu otočil. "Byl bys snad raději, kdyby po nás střílelí?"
"Byl bych radši, kdyby se něco dělo."
"V tom případě jsi cvok," sdělil mu Vargovic a sepjal konečky prstů. "V tom ledu dole je dost zbraní na to, aby na Jupiteru vytvořily druhou rudou skvrnu. Neodvažuji se pomyslet, co by udělaly s námi."
"Jenom se snažím rozproudit konverzaci."
"Neobtěžuj se - to je činnost, která se i v tom nejlepším případě příliš přeceňuje."
"Dobře, Marie - pochopil jsem, co mi chceš naznačit. Tu zprávu jsem přijal, rozčlenil, odfiltroval, rozšifroval pomocí jednorázového klíče a napsal jsem o ní podělané dvousetstránkové hlášení. Spokojen?"
"Já nejsem nikdy spokojen, Mišenko. Nemám to prostě v povaze."
Jenže Mišenka měl v něčem pravdu: Europa je jako zašifrovaný dokument; složitá struktura zamaskovaná povrchem z popraskaného a znovu zamrzlého ledu. Rýhy na jejím povrchu vypadaly jako vlásečnice v konzervované oční bulvě; nezřetelné jako struktury na hrubém záběru z průzkumné sondy. Avšak jakmile se octli za hranicí vzdušného prostoru Europské demarchie, ujalo se kluzáku středisko řízení letového provozu a nasměrovalo jej na přistávací koridor. Za tři dny se Mišenka vrátí, ale tentokrát s vypnutou avionikou a dosedne na led ani ne na deset minut.
"Ještě není pozdě akci zrušit," ozval se Mišenka o hodnou chvíli později.
"Přišel jsi o svůj maličký rozoumek?"
Mladší muž mu věnoval mrazivý úsměv agenta oddělení skrytých operací. "Všichni jsme slyšeli, co demarchie dělá se špiony, Marie."
"Závidíš mi to, nebo tě popadla psychóza?"
"Psychózy přenechám tobě, Marie - ty jsi v nich daleko lepší."
Vargovic přikývl. To byla první rozumná věc, kterou Mišenka za celý den řekl.
Přistáli o hodinu později. Vargovic si upravil svůj oblek marsovského průmyslníka; naladil holofrak tak, aby se na něm promítaly rudé písečné bouře, a ohrnul si límec způsobem, který odpozoroval od cestujících na lodi a který byl na Marsu podle všeho nejnovější módou. Potom popadl brašnu - neměl v ní žádné kompromitující věci; ani nástroje, ani zbraně - vystoupil z kluzáku a prošel sítem turniketů. Posuvný chodník ho nesl kupředu a masíroval podrážky jeho trepek. Byl to jediný, uměle vypěstovaný pruh kůže z chobotnice, pravidelně stimulovaný signály přiváděnými do zarostlých nervových výběžků sépie k tomu, aby se vlnil.
Aby se člověk dostal na Europu, musel být buď odporně bohatý nebo odporně chudý. Vargovicovo přestrojení simulovalo první variantu; tím získal záminku k použití kluzáku s pouze jedním místem pro pasažéra. Jak se sunul po chodníku, přidávali se k němu další návštěvníci: podnikatelé jako on a výkvět těch jenom bohatých. Většina z nich se obešla bez holografiky a místo ní si za svůj osobní prostor promítala entoptiku; strojově generované halucinace, které však Vargovicův implantát obepínající oční nerv dokázal dekódovat. Nechutně populární byli kolibříci a serafíni. Jiní používali autonomní parfémy, které nenápadně měnily náladu okolních lidí. Poněkud níže na společenském žebříčku stála skupina hlučných turistů - neotesaných výrostků ze sféry Jupiteru. Potom následoval obrovský skok: zanedbaně vyhlížející maunderovští uprchlíci, kteří museli přijmout podřadná místa v Demarchii. Uprchlíci byli rychle odděleni od vlivnějších příchozích, kteří se octli v obrovské geodetické kopuli, vztyčené nad ledem na ochlazovaných podpěrách. Stěny kopule hýřily pestrou směsicí bezcelních obchodů, butiků a barů. Posuvné chodníky a točitá schodiště se vinuly k nejnižšímu bodu mísovitě vyduté podlahy, kde trčela do kříže uspořádaná pětice žlábkovaných mramorových sloupů.
Vargovic si povšiml, že se nově příchozí stavějí do fronty na výtahy, které měly ve sloupech konečnou stanici. Postavil se do jedné z řad a čekal.
"Poprvé v Cadmu-Asteriu?" zeptal se vousatý muž před ním. Iridofory vetkané do jeho švestkově zbarveného saka promítaly Booleovy teorémy ze Sirikitovy Strojové etiky ve světle transosvícení.

"Dokonce poprvé na Europě. A vlastně poprvé ve sféře Jupiteru, jestli to chcete slyšet celé."
"Z vnitřní soustavy?"
"Mars."
Muž vážně přikývl. "Slyšel jsem, že je to tvrdé."
"Žádná sranda." A skutečně nebyla. Od té doby, co Slunce pohaslo - druhé Maunderovo minimum, při němž se opakovalo chování, které Slunce vykazovalo v 17. století - se celá rovnováha sil v První soustavě změnila. Ekonomika vnitřních světů se tomu přizpůsobovala jen ztěžka; zemědělství a energetika se octly až po uši v problémech a sociální nepokoje na sebe nenechaly dlouho čekat. Vnější planety se ovšem nikdy netěšily přepychu sluneční energie. Nyní se hlavním tahounem ekonomiky První soustavy stala sféra Jupiteru, přičemž sféra Saturnu se držela v závěsu. Vzhledem k tomu spolu o dominanci soupeřily dvě hlavní mocnosti z Jupiterovy sféry - demarchie, která ovládala Europu a Io, a Gilgameš Isis, která kontrolovala Ganymedes a část Callista.
Muž se řezavě usmál. "Máte tu nějaký zvláštní cíl?"
"Operace," řekl Vargovic a doufal, že se mu rozhovor podaří v nejbližším vhodném okamžiku stočit jinam. "Velmi rozsáhlá anatomická chirurgie."
Mnoho mu toho neřekli.
"Jmenuje se Čolok," sdělil mu tehdy šéf hluboko v jeskyních na Ganymedu, kde sídlil úsek tajných operací výzvědné služby Gilgameše Isidy, poté, co si Vargovic zběžně prolistoval složku. "Získali jsme ji před deseti lety, když žila na Phobosu."
"A teď skončila v demarchii?"
Šéf přikývl. "Svezla se s odlivem mozků, hned jak Maunder II začal vystrkovat růžky. Ti nejchytřejší vypadli, jakmile mohli. Po těch nejlepších chňapla demarchie - a samozřejmě i my."
"A taky po jednom z našich spících kontaktů." Vargovic pohlédl na portrét té ženy, viditelně proužkovaný rozkladovými řádky. Připomínala mu myš a přísný výraz snad měla už vrozený.
"Hlavu vzhůru," podotkl šéf. "Chci od vás, abyste ji kontaktoval, ne abyste se s ní vyspal."
"Jo, jasně. Řekněte mi o ní něco bližšího."
"Biotechnolog." Řídicí kývl hlavou směrem ke složce. "Na Phobosu vedla jeden z týmů, které pracovaly na akvatické transformaci - na úpravách člověka k podmořským činnostem."
Vargovic pilně přikyvoval. "Pokračujte."
"Phobos chtěl své know-how prodat Marťanům, než jejich oceány zamrzly. Pochopitelně demarchie její talent také ocenila. Čolok odvedla svůj tým do Cadmu-Asteria, jednoho z jejich plovoucích měst."
"Hm." Vargovic začal pomalu chápat spojitosti. "Ale tou dobou už jsme ji získali ke spolupráci."
"Správně," přisvědčil šéf, "až na to, že jsme pro ni neměli bezprostřední použití."
"Tak proč tahle konverzace?"
Šéf se usmál. Usmíval se vždycky, když Vargovic překračoval hranice podřízenosti. "Vedeme ji, protože náš spáč nelenil." Potom se šéf dotkl obrazu Čolok, který se vzápětí dal do řeči. To, co Vargovic viděl, byl záznam odposlechu; vysílání zachycené Gilgamešem, plné střihů a přeskoků.
Podle všeho posílala namluvený dopis staré přítelkyni v Isidě. Hovořila rychlým tempem v bílé místnosti. Za ní bylo vidět lhostejné asistenty. V regálech stála přehlídka láhví s medisondami, označených různobarevnými kódy. Lůžko ve tvaru kříže připomínalo pitevní stůl se žlábky pro odvod tekutin.
"Čolok se na nás obrátila před měsícem," řekl šéf. "Ta místnost patří k její klinice."
"Používá strukturování vět číslo tři," podotkl Vargovic, zatímco naslouchal členění její řeči a filtroval obsah z jinak normální kanadštiny.
"Poslední kód, který jsme ji naučili."
"Dobrá. O co jí jde?"
Řídicí důstojník pečlivě vybíral slova - neřekl přímo, co z Čolokiny zprávy vypreparovali. "Chce nám něco předat," řekl. "Něco cenného. Přišla k tomu náhodou. Někdo dobrý to musí propašovat ven."
"Podkuřováním se dostanete kamkoliv, šéfe."
Jak se výtah snášel poslední vrstvou ledu, reprodukovaná hudba sílila pečlivě načasovaným crescendem. Výhled kolem a dolů byl doslova závratný a Vargovic dával najevo přesně tolik užaslé bázně, kolik se slušelo na jeho marsovský převlek.
Historii demarchie pochopitelně znal - jak plovoucí města skromně začínala jako opěrné body pro pronikání do oceánu; vzduchem naplněné pozorovací gondoly spojené s povrchem úzkými přístupovými šachtami, provrtanými skrz kilometrovou ledovou kůru. Vědci pozorovali, že kůra je neobvykle hladká, všimli si, že obrazce tvořené prasklinami jsou stejné jako ty, které vznikají na zamrzlých šelfových mořích na Zemi, a vyvodili z toho, že pod ledem je oceán kapalné vody. Europa se sice nachází dál od Slunce než Země, ale vodu v kapalném skupenství udržovala jiná energie než sluneční. Při oběhu měsíce kolem Jupitera vznikají slapové síly, které deformují jeho křemičitanové jádro a vzniklé tektonické teplo odvádějí do oceánu hydrotermální vývěry.
Snášet se do města bylo jako sestupovat do amfiteátru - až na to, že tady se nenacházelo žádné jeviště, nýbrž pouze nekonečná posloupnost strmě na sebe posazených galerií. Ty se soustředně sbíhaly do světlem naplněného nekonečna sedm nebo osm kilometrů hluboko, kde se kužel města zužoval v hrot. Protější stěna byla půl kilometru daleko; patra připomínala geologické vrstvy. Od vrcholu až na dno protínala atrium široká skleněná věž, uvnitř níž měňavě pableskovala zelenavá voda oceánu a množství rostlin podobných hnědým řasám, o které pečovali žábrami opatření plavci. Mezi řasami zářily lampy vydávající umělé sluneční světlo jako elektrické svíčky na vánočním stromečku. Nahoře se věž rozvětvovala v peristaltické přívody, sahající až do samotného oceánu. Úřady, obchody,

restaurace i obytné jednotky byly naskládané nad sebou, anebo vyčnívaly nad propast na elegantních balkonech, utkané z lesklých desek chitinového polymeru, hlavního stavebního materiálu demarchie. Přes prostor atria se klenuly pavučiny mostů a proplétaly se mezi transparenty, projekcemi a velkými průsvitnými sochami, laminovanými z vláknité varianty téhož chitinového polymeru. Každý viditelný povrch pokrývaly neony, holografika a entoptika.
Všude bylo plno lidí a Vargovic ve všech tvářích postřehl lehce nepřítomný výraz, jako by se úplně nesoustředili na stávající místo a čas. Nebylo divu: všichni občané měli implantát, který je neustále zpovídal a vymáhal na nich názory na každičkou stránku života v demarchii, jak v Cadmu-Asteriu, tak i jinde. Říkalo se, že nakonec si lidé vtíravou přítomnost implantátu přestali uvědomovat, takže se akt účasti na demokracii stal téměř bezděčným.
Vargovice to stejnou měrou odpuzovalo i uchvacovalo.
"Očividně ano," přitakal šéf s odměřenou rozvážností. "To, co nám Čolok nabízí, není jen tak obyčejný nugget - jinak by nám SV trojkou prozradila, o co jde."
Vargovic se naklonil kupředu. "Ona vám to neřekla?"
"Jenom to, že to může ohrozit plovoucí města."
"Vy jí věříte?"
Vargovic cítil, že přichází jedna z šéfových indiskrétních chvilek. "Sice spala, ale úplně neužitečná nebyla. Pomáhala při několika útěcích… jako byl Maunciplеův případ - vzpomínáte si?"
"Jestli tomuhle říkáte úspěch, pak je nejspíš na čase, abych utekl já."
"Vlastně právě informace od Čolok nás přesvědčila, abychom Maunciplea propašovali ven přes oceán místo hlavním vchodem. Kdyby kontrarozvědka demarchie dostala Maunciplea živého, získala by přehled o naší činnosti za deset let."
"Zatímco takhle Maunciple koupil harpunu do zad."
"Chybička se vloudí," pokrčil rameny šéf. "Jestli si ovšem myslíte, že to všechno poukazuje na to, že Čolok odhalili… Přirozeně nás napadlo i tohle. Jenže kdyby Maunciple jednal jinak, dopadlo by to ještě hůř." Šéf založil ruce na prsou.
"A mohl to stihnout. V tom případě byste i vy musel uznat, že Čolok je spolehlivá."
"Dokud se neprokáže opak."
Šéf se rozzářil. "Takže to uděláte?"
"Jako bych měl na vybranou."
"Vždycky máte na vybranou, Vargovici."
Ano, pomyslel si Vargovic. Člověk má vždycky na vybranou… buď bude dělat cokoliv, co mu Gilgameš Isis nařídí… anebo bude deprogramován, kyborgizován a poslán na práci v sírových dolech na svazích Ra Patery. To nebyla příjemná vyhlídka.
"Ještě jedna věc…"
"Ano?"
"Až dostanu to, co pro nás Čolok má…"
Šéf se nepatrně usmál. Očividně šlo o nějaký soukromý žertík, který mezi nimi nebylo třeba osvětlovat. "Obvyklý postup určitě postačí."
Výtah zastavil v imigračním oddělení.
Stráže demarchie nosily velké pistole, ale o Vargovice se nikdo zvlášť nezajímal. Jeho historku o marsovském původu spolkli; byl podroben pouze obvyklé soustavě invazivních procedur: skeny nervových a genetických vzorců, které měly odhalit případné patologické projevy, a ozařování celého těla osmi druhy záření. Poslední formalita spočívala ve vypití trochy čokolády. Nápoj obsahoval miliardy medisond, které pronikly do celého jeho těla a pátraly po ukrytých drogách, zbraních a nepovolených biomodifikacích. Věděl, že nic nenajdou, ale přesto se mu ulevilo, když se shromáždily v jeho močovém měchýři a dožadovaly se návratu do demarchie.
Celá procedura trvala šest minut. Venku se Vargovic vydal po posuvném chodníku do městské zoo, a tam proplouval mezi zástupy školní mládeže, až dorazil k akváriu, kde se měl setkat s Čolok. Expozice se zaměřovaly na evropské bioty, z nichž většina vytvářela ekosystémy spojené s hydrotermálními vývěry, které zde byly pečlivě napodobeny. Nebylo to na pohled nic moc vzrušujícího, protože evropští predátoři byli jen o málo divočejší než věšáky nebo stojací lampy. Nejběžnější z nich se nazývali vývěrníci; velcí tvorové s jednoduchou tělesnou stavbou, jejichž metabolismus závisel na symbióze. Vypadali jako rosolovité pytle s nálevkovitými otvory, posazené na tenké oranžové třínožce. Pohybovali se tak líně, že Vargovic málem usnul, než se Čolok objevila vedle něho.
Měla na sobě olivově zelený kabát a přiléhavé smaragdové kalhoty, které promítaly spleť entoptiky s lékařskými náměty. Sevřená ústa ještě podtrhovala dojem přísnosti, který vyzařoval ze záznamu.
Políbili se.
"Ráda tě zase vidím, Marie. Už je to… kolik?"
"Asi tak devět let."
"Jak je teď na Phobosu?"
"Pořád obíhá kolem Marsu." Nasadil úsměv. "Pořád stejná díra."
"Ty ses nezměnil."
"Ani ty ne."
Vargovicovi došla řeč a on zjistil, že se mu pohled opět stáčí k informační tabulce u nádrže s vývěrníky. Napůl nepřítomně se dočetl, že vývěrníci jsou v mládí pohybliví a v dospělosti postupně přecházejí na přisedlý život. Nožky jim obalí usazená síra, až přirostou k zemi jako stalagmity. Po smrti se měkká těla rozpadnou a rozptýlí v oceánu, avšak trojnožky zůstanou zachovány; kolem aktivních vývěrů se tak vytvářejí "čarodějné kruhy" oranžových trnů.
"Nervózní, Marie?"

"Ve tvých rukách? To těžko."
"Tomu říkám odvaha."
V blízkém automatu si koupili dva šálky moka, vrátili se k nádrži s vývěrníky a věnovali se přitom zdánlivě všednímu hovoru. Během školení se Čolok naučila strukturování vět číslo tři. Kód spočíval ve vkládání sekundární informace do primárního hovoru pomocí pečlivě voleného pořádku slov, odmlk a stavby vět.
"Co pro nás máš?" otázal se Vargovic.
"Vzorek," odpověděla Čolok jedním ze srozumitelných smluvených slov, která nebylo třeba pracně ukrývat. Předat další informace prostřednictvím nesouvislé řady vzpomínek na léta na Phobosu však trvalo téměř pět minut. "Střípek hyperdiamantu."
Vargovic přikývl. Věděl, co je hyperdiamant. topologicky složitý propletenec trubicového fullerenu, stavbou podobný celulóze nebo chitinu, ale tisíckrát pevnější. Jeho tuhost se udržovala nějakým piezoelektrickým trikem, který v Gilgameši neznali.
"Zajímavé," opáčil Vargovic. "Ale bohužel ne dost zajímavé."
Objednala si další moka a vypila je, zatímco odpovídala. "Zkus zapojit představivost. Syntetizovat jej umí jenom demarchie."
"Ale nedá se použít jako zbraň."
"Záleží na okolnostech. Existuje jedno použití, o kterém bys měl vědět."
"Jaké?"
"Udržuje tohle město na hladině - a tím nemyslím ekonomické výnosy. Víš něco o Buckminsteru Fullerovi? Žil asi před 400 lety; věřil, že se technickými prostředky dá dospět k absolutní demokracii."
"Blázen."
"Možná. Ale Fuller také připravil molekulu uhlíku s geodetickou prostorovou mřížkou; uzavřenou alotropickou modifikaci trubicového fullerenu. Město mu vděčí za dvě věci."
"Tu přednášku si nech. Jak s tím souvisí hyperdiamant?"
"Vztlakové bubliny," řekla. "Kolem vnější stěny města. Koule z hyperdiamantu o průměru sto metrů, které ve svém vnitřku udržují vakuum. Vlastně jediná molekula o průměru sto metrů, protože každou kouli tvoří jedno nekonečné vlákno trubicového fullerenu. Jen si to představ, Marie: molekula, uvnitř které bys mohl zaparkovat loď."
Zatímco se s tou představou vyrovnával, koutkem mysli nepřestával vnímat popis vývěrníků; jak se jejich biochemie v mnohém podobá biochemii bradatic, červovitých živočichů bez trávicí soustavy, kteří žijí v okolí vývěru na dně pozemských oceánů. Vývěrníci svými nálevkami přijímají sulfan neboli sirovodík a přepravují jej pomocí modifikované formy hemoglobinu do bakteriemi hojně osídleného orgánu ve spodní části tělního vaku. Bakterie sulfan štěpí a oxidují a vyrábějí sloučeninu podobnou glukóze. Onen analog glukózy vývěrníka vyživuje a umožňuje mu, aby se příležitostně loudavě přesunul na jiné místo vývěru, nebo dokonce přeplaval od jednoho vývěru k druhému, než v dospělém věku přiroste k podkladu. Vargovic to přelétl očima, ale vzápětí si to přečetl podruhé, protože mu to něco připomnělo; nejasnou zachycenou informaci, kterou mu před několika měsíci předalo kryptoanalytické oddělení. Šlo o jakési plány demarchie na zabudování biochemie vývěrníků do většího tvora. Na okamžik se octl v pokušení zeptat se na to Čolok rovnou, ale rozhodl se to odložit na vhodnější dobu.
"Chceš do mne hustit ještě nějakou další propagandu?"
"Těch koulí je 200. Zvětšují a zmenšují objem jako rybí měchýře a udržují Cadmus-Asterius v rovnováze. Nevím přesně, jak ke změnám objemu dochází, jenom že to nějak souvisí s piezoelektrickými proudy v trubicích."
"Pořád mi není jasné, k čemu by to Gilgameši bylo dobré."
"Přemýšlej. Kdybys dopravil vzorek na Ganymedes, mohli by tam najít způsob, jak materiál napadnout. Potřebuješ jen nějaké chemické činidlo, schopné rozevřít štěrbiny mezi fullerenovými vlákny natolik, aby jimi pronikaly molekuly vody, anebo něco, co ovlivňuje piezoelektrické síly."
Vargovic nepřítomně pozoroval predátora podobného sépii, jak oždibuje kus tělního vaku vývěrníka. Krev téhle sépie obsahuje vysoké procento dvou forem hemoglobinu: jedné, která přenáší kyslík, a druhé přizpůsobené sulfanu. Živočich využívá glykoproteinů k tomu, aby udržel přiměřenou viskozitu krve a přepínal metabolismus podle toho, který z plynů má převahu v oblasti, v níž se právě pohybuje.
Opět věnoval pozornost Čolok. "Nedokážu uvěřit, že jsem absolvoval celou tu cestu kvůli… čemu že? Uhlíku?" Zavrtěl hlavou, přičemž to gesto včlenil do primární složky hovoru. "Jak ses k tomu vůbec dostala?"
"Nehoda, která se stala jednomu obojživelníkovi."
"Pokračuj."
"Výbuch poblíž jedné z bublin. Jako chirurg jsem toho obojživelníka dostala na starost; musela jsem z něho vyjmout spoustu hyperdiamantů. Nebylo těžké schovat si pár úlomků."
"To od tebe byla předvídavé."
"Nejtěžší bylo přesvědčit Gilgameš, aby tě sem poslali. Hlavně po tom, co Maunciple…"
"Z toho tě hlava bolet nemusí," prohlásil Vargovic zahleděný do kávy. "Byl to tlustý parchant, který neuměl dost rychle plavat."
Operace se uskutečnila další den. Vargovic se probudil s ústy vyschlými na troud.
Cítil se - podivně. Varovali ho před tím. Dokonce o tom mluvil s lidmi, kteří prodělali podobnou proceduru v gilgamešských experimentálních laboratořích. Řekli mu, že se bude cítit křehce, jako by hlava už nepatřila náležitě k tělu. Periodické závany chladu na krku ten pocit jenom zesilovaly.
"Můžeš mluvit," sdělila mu Čolok, která se nad ním tyčila v bílém chirurgickém oděvu. "Ale vzhledem ke kardiovaskulárním úpravám a k rozsahu přepracování oblasti hrtanu budeš mít trochu zvláštní hlas. Někteří z

obojživelníků vlastně dokáží volně mluvit jen se sobě podobnými."
Zvedl ruku k očím a zkoumal průsvitnou plovací blánu, která nyní spojovala jeho prsty. Ve světlé tkáni dlaně se nacházela tmavá skvrnka: vzorek, který tam Čolok vpravila. Ve druhé ruce byl další.
"Povedlo se, že?" Jeho hlas zněl skřehotavě. "Mohu dýchat vodu."
"I vzduch," přisvědčila Čolok. "Ačkoliv zjistíš, že to, co ti teď připadá jako namáhavý výkon, se ti bude zdát úplně přirozené, až se ponoříš."
"Mohu se hýbat?"
"Samozřejmě," řekla. "Zkus vstát. Jsi silnější, než se cítíš."
Udělal, k čemu ho vybídla, a při té příležitosti si prohlédl okolí. Temeno hlavy mu obepínal neuromonitor. Nacházel se nahý v jasně osvětlené pooperační místnosti. Jedna její stěna byla prosklená a vedla do okolního oceánu. Právě odsud Čolok poprvé kontaktovala Gilgameš.
"Tohle místo je bezpečné, že?"
"Bezpečné," opakovala, jako by to bylo neslušné slovo. "Ano, řekla bych, že je."
"Pověz mi něco o Naturalizovaných."
"Cože?"
"Tak to kódově označuje demarchie. Nedávno na to narazili kryptoanalytici - pravděpodobně nějaký experiment s radikální biomodifikací. Vzpomněl jsem si na to v akváriu." Vargovic si přejel prstem po skřelích na krku. "Tohle by vedle toho vypadalo jako kosmetická chirurgie. Doslechli jsme se, že demarchie našla způsob, jak metabolismus vývěrníků na bázi síry naroubovat na člověka."
Hvízdla. "To by tedy byl husarský kousek."
"Ale užitečný - zvlášť pokud chceš pracovní sílu, která vydrží v bezkyslíkovém prostředí okolo vývěrů, kde má demarchie čirou náhodou jisté mineralogické zájmy."
"Možná." Čolok se na chvilku odmlčela. "Jenže potřebné změny jdou daleko za rámec chirurgie. Musel bys je zavést na genetické úrovni. A i pak… nejsem si jistá, jestli by to, co by ti vyšlo, byl ještě člověk." Vypadalo to, jako by se zachvěla, ačkoliv chladno bylo spíš Vargovicovi, který dosud vedle lůžka stál nahý. "Mohu říci jenom tolik, že jestli k tomu došlo, mně se o tom nikdo nezmínil."
"Napadlo mě, že se zeptám, to je všechno."
"Dobře." Zamávala bílým lékařským skenerem. "Mohu se pustit do několika dalších testů? Musíme se držet předepsaného postupu."
Čolok měla pravdu: i kdyby Vargovic pominul skutečnost, že prodělal skutečnou operaci - a tedy byl náchylný ke komplikacím, po kterých bylo třeba pátrat a jež bylo třeba sledovat - jakákoliv odchylka od normální praxe byla nežádoucí.
Zhruba po první hodině ho naplno zasáhlo, jak zvláštní jeho přeměna ve skutečnosti je. Až do oné chvíle měl pocit, že se ho to snad ani netýká, avšak když se spatřil ve velkém zrcadle v rohu pooperační místnosti, věděl, že cesta zpět neexistuje.
Alespoň ne snadná. Chirurgové v Gilgameši sice slibovali, že ho dokáží uvést do původního stavu, ale on jim nevěřil. Demarchie přece jen měla v biologických vědách před Ganymedem náskok a sama Čolok ho varovala, že reverzní změny skrývají značná úskalí. Každopádně tu misi přijal; oběť, kterou musel přinést, byla sice mučivá, nicméně vyhlídky na sírové doly nebyly o nic lepší.
Čolok s ním strávila větší část dne a odcházela jen tu a tam, aby promluvila s jinými klienty, nebo na porady se svým týmem. Nejvíce času zabírala dýchací cvičení: Vargovic se nořil do vody na stále delší dobu, aby překonal a potlačil reflexy spojené s topením. Bylo to nepříjemné, ale při výcviku dělal i horší věci. Nacvičoval plavání pod vodou, přičemž plíce využíval k regulaci vztlaku, a potom následovala přednáška o tom, jak udržovat skřele - které Čolok nazývala opercula - čisté. To mělo zajistit, aby prospívaly kolonie symbiotických bakterií, které sídlily v otvorech a povlékaly jemné vějířky jeho lamellarum. Přečetl si informační brožuru: to, co s ním udělala, bylo, že chirurgicky pozměnila jeho anatomii do stavu někde mezi člověkem a dvojdýšnou rybou s využitím biochemie odkoukané od bahníků a lezců. Ryby však nabírají vodu ústním otvorem a vypouštějí ji do moře skřelemi, zatímco skřele na Vargovicově krku zastupovaly svou funkcí rybí ústa. Vlastní žábry se nacházely až pod hrudníkem. Navenek vypadaly jako srpkovité sečné rány pod žebry.
"S ohledem na tvou tělesnou velikost," řekla mu, "ti tyhle žábry neposkytnou takovou dýchací účinnost, jakou bys měl, kdybys prodělal rozsáhlejší změny…"
"Jako Naturalizovaný?"
"Říkám ti, že o nich nic nevím."
"To nevadí." Přiklopil skřele a pozoroval, jak se s každým výdechem rozestupují a chvějí. Už se mu z toho dělalo špatně jen trochu. "Už jsme skončili?"
"Ještě závěrečný rozbor krve," řekla, "Abychom se ujistili, že všechno funguje. Pak si můžeš jít zaplavat s rybami."
Když se zabývala jedním ze svých ovládacích pultů, zahalená do entoptiky svého lékařského pláště ve falešných barvách, zeptal se jí: "Máš nějakou zbraň?"
Čolok nepřítomně přikývla, otevřela zásuvku a vylovila ruční lékařský laser. "Nic moc," řekla. "Vyřadila jsem omezovač výkonu, ale musíš mířit na oči, abys nadělal nějakou, škodu."
Vargovic potěžkal laser v ruce a prozkoumal ovládací prvky na anatomicky tvarované rukojeti. Potom popadl Čolok za vlasy, otočil ji k sobě a posvítil jí do tváře sinavě modrým paprskem laseru. Ozval se dvojí pukavý zvuk, jak se vypařily oční bulvy.
"Asi takhle?"

Na zbytek posloužily běžné skalpely.
Opláchl ze sebe krev, oblékl se, odešel z kliniky a putoval kilometry dolů městem až k místu, kde se Cadmus-Asterius zužoval do špičky. Třebaže se městem volně pohybovalo mnoho obojživelníků - byli to dobrovolníci a většinou se těšili plným občanským právům demarchie - nezůstával na veřejnosti déle, než bylo nutné. Za několik minut bude v bezpečí ve spleti obslužných štol se stěnami z kolagenu, do kterých zacházeli pouze technici, obslužný personál nebo obojživelní dělníci. Zesnulá Čolok měla pravdu: dýchat vzduch bylo nyní obtížnější; připadal mu příliš řídký.
"Hlášení bezpečnostní služby demarchie," ozval se přímo ze stěny jednotvárný strojový hlas. "V lékařském sektoru došlo k vraždě. Podezřelý je pravděpodobně obojživelný dělník a je ozbrojen. Zachovávejte vůči němu nejvyšší opatrnost."
Našli Čolok. Zabít ji bylo riskantní. Avšak Gilgameš za sebou pokud možno pálil mosty, aby předešel možnosti, že spící agenti, kteří už posloužili svému účelu, zradí. V budoucnu, přemítal Vargovic, bude možná lepší použít jed než zabíjet bezprostředně. Umínil si, že se o tom zmíní ve zprávě.
Vešel do posledního tunelu nedaleko přechodové komory, která byla jeho cílem. Na opačném konci tunelu seděl na bedničce technik a stetoskopem naslouchal něčemu, co se odehrávalo za otevřenými přístupovými dvířky. Vargovic na chvilku zadoufal, že muž je natolik zabrán do práce, že ho nepozorovaně obejde. Zul si boty, aby bosýma nohama opatřenýma plovací blánou nenadělal tolik hluku, a vydal se k němu. V tu chvíli muž pokýval pro sebe hlavou, narovnal se a dvířka přibouchl. Vstal, popadl bedničku a postřehl Vargovice.
"Vy tu nemáte co dělat," řekl. Potom mírněji dodal: "Mohu vám nějak pomoci? Vy jste těsně po operaci, že? To já vždycky poznám: máte zarudlou kůži kolem skřelí."
Vargovic si přitáhl límec těsněji, ale zase ho uvolnil, protože mu to ztěžovalo dýchání. "Zůstaňte, kde jste," řekl. "Položte tu bednu a nehýbejte se."
"Panebože, to jste vy, že - ten z toho hlášení?"
Vargovic pozdvihl laser. Oslepený muž se zapotácel, narazil do zdi a upustil bedničku. Vydal žalostný výkřik. Vargovic se přikradl blíž a muž mu klopýtavě naběhl na skalpel. Nebylo to nejčistější zabití, ale na tom sotva záleželo.
Vargovic si byl jistý, že demarchie zakrátko uzavře přístup do oceánu - zejména až vyjde najevo jeho poslední vražda. Prozatím však přechodové komory byly přístupné. Vešel do vzduchem naplněné místnůstky a plíce mu jen hořely touhou po vodě. Tlakové trysky místnůstku naplnily, Vargovic přešel na vodní dýchání a cítil, jak se mu mysl jasní. Protější dveře se otevřely a odhalily výhled do oceánu. Vargovic se nacházel celé kilometry pod ledem a voda zde byla mrazivě chladná a působila obrovským tlakem - ale jemu to připadalo normální. Vnímal tlak a chlad jenom jako abstraktní vlastnosti prostředí. Krev měl nyní prosycenou glykoproteiny, sloučeninami, které sníží její bod tuhnutí pod bod tuhnutí vody.
Zesnulá Čolok odvedla dobrou práci.
Vargovic se chystal opustit město, když tu se ve dveřích objevila obojživelná dělnice, která se do města vracela po směně. Zručně ji zabil a zdědil po ní vyhřívaný podvodní oděv pro práci v nejchladnějších oblastech oceánu. Oděv odvozoval svůj původ od chobotnic a měl průřezy nad žaberními otvory. Kromě toho měla brýle s vestavěným infravizorem a sonarem a příruční vlečné zařízení. To připomínalo dosud bijící srdce zaživa pitvaného zvířete a jeho průsvitné součásti byly protkány temnými cévami a ganglii. Ale ovládání bylo snadné. Vargovic nastavil čerpadlo na maximální tah a nechal se odvléci pryč od spodních pater Cadmu-Asteria.
I v poměrně neznečištěné vodě europského oceánu byla dohlednost malá; nebyl by viděl nic, kdyby město neoplývalo hojným osvětlením ve všech patrech. Ani tak ale neviděl výš než asi půl kilometru nad sebe; vyšší podlaží Cadmu-Asteria se ztrácela ve zlatavém oparu a dále v houstnoucí temnotě. Třebaže symetrii města narušovaly výčnělky a nárůstky usazenin, byl patrný jeho základní kuželový tvar vybíhající v sací potrubí, které polykalo oceánskou vodu. Kužel obtáčel řetězec vztlakových bublin černých jako kaviár. Vargovic si vzpomněl na střípky hyperdiamantu ve svých rukách. Jestli měla Čolok pravdu, mohou Vargovicovi lidé najít způsob, jak jej učinit propustným pro vodu; jak účinně oddálit vlákna fullerenu natolik, aby koule přestaly být vodovzdorné. Potřebná chemikálie se dá do oceánu dopravit prostřednictvím střel uzpůsobených k pronikání ledem. O něco později - detaily Vargovice nezajímaly - začnou města demarchie sténat pod vlastní váhou. Když bude zbraň účinkovat dostatečně rychle, nebudou možná mít ani čas něco proti jejím účinkům podniknout. Města odpadnou od ledu a potopí se do kilometrových hlubin oceánu pod sebou.
Plaval dál.
Nedaleko Cadmu-Asteria se mu skalnaté dno europského oceánu zvedlo v ústrety. Cestoval tři nebo čtyři kilometry k severu a srovnával viditelnou topografii - osvětlenou pracovními lampami, které tam rozmístili obojživelní dělníci demarchie - s mapami oblasti, které uchovával v paměti. Konečně našel výčnělek křemenné skály. Pod převisem se nacházela úzká římsa, na kterou napadal asi tucet menších kamenů. Jeden byl červenější než ostatní. Vargovic se ukotvil k římse, zvedl červený kámen a teplo jeho prstů aktivovalo skryté bioobvody. Na kameni se objevila obrazovka zaplněná Mišenkovou tváří.
"Jsem tu včas," řekl Vargovic a vlastní hlas mu skrz zkreslující vodní médium zněl ještě nezvykleji. "Předpokládám, že jsi připraven."
"Máme problém," opáčil Mišenka. "Zkurveně velký problém."
"Co se děje?"
"Plánované místo vyzvednutí je ohroženo." Mišenka - vlastně Mišenkova simulace v kameni - předešel Vargovicovu další otázku: "Před pár hodinami poslala demarchie na led povrchový tým, navenek proto, aby opravil retranslačku. Ale místo, které obsadili, je právě to, odkud jsem tě měl vyzvednout." Odmlčel se. "Ehm… zabil jsi Čolok, že? Chci říci, nezůstala tam ležet jenom těžce zraněná?"

"Mluvíš s profesionálem."
Kámen věrohodně napodobil výraz ztrápeného Mišenky. "V tom případě ji demarchie vyhmátla ještě předtím."
Vargovic zamával rukou před kamenem. "Pro co jsem přišel, to mám, ne?"
"Něco máš."
"Jestli to není to, co Čolok říkala, pak tím nedosáhla ničeho jiného, než že je mrtvá."
"I tak ale…" Mišenka se zatvářil, jako by se na chvilku zamyslel a potom svou myšlenku pustil z hlavy. "Poslechni, Vargovici, ještě máme domluvené záložní místo. Raději sebou pohni tam." Zašklebil se. "Doufejme, že umíš plavat rychleji než Maunciple."
Bylo to třicet kilometrů na jih.
Cestou minul několik obojživelných dělníků, ale ti si ho nevšímali,, a jakmile se octl dál než pět kilometrů od Cadmu-Asteria, stop po lidské přítomnosti výrazně ubývalo. Brýle byly opatřeny průhledovým displejem. Vargovic experimentoval s nastavením zobrazovacích modů, až se mu podařilo vyvolat mapu celé oblasti. Znázorňovala jeho polohu a také tři tečky, které ho od Cadmu-Asteria sledovaly.
Měl v zádech demarchijskou kontrarozvědku.
Momentálně byli asi tři kilometry za ním, ale viditelně jeho náskok zkracovali. Vargovic si s chladným pocitem v břiše uvědomil, že to k místu vyzvednutí v žádném případě nestihne dřív, než ho demarchie dostihne.
Před sebou postřehl tepelnou skvrnu; teplo vzlínající z relativně mělkého skalnaténo dna. Operativci kontrarozvědky ho nejspíš sledovali prostřednictvím výstroje, kterou si přivlastnil od zabité obojživelné dělnice. Ale jakmile se octne blízko vývěru, může ji odložit: voda je tam teplejší; nebude potřebovat oděv a jakýkoliv jiný sledovací systém zmate teplo, světlo a turbulence vody. Může se schovat za vhodným balvanem a sledovat je, zatímco se budou zabývat naváděcím signálem.
Vargovicovi to připadalo jako dobrý plán.
Rychle překonal vzdálenost k vývěru, cítil, jak teplota okolní vody stoupla, a všiml si, že se změnila i její chuť; tady byla brakická. Vývěr sám byl ohnivě červený komín obklopený skalami pokrytými povlakem bakterií a bezbarvými europskými ekvivalenty korálů. Vývěrníci byli všude a jejich rosolovité vaky povlávaly podle toho, jak se změnil proud. Ti nejmenší se pohybovali, potáceli se na svých nožkách jako oživlé dudy a motali se kolem třínohých pozůstatků svých mrtvých příbuzných.
Vargovic uložil výstroj u jedné jeskyně a sám se ukryl do jiné jeskyně na opačné straně vývěru. Doufal, že se operativci kontrarozvědky vydají nejprve za výstrojí. Pokud ano, on zatím zvládne jednoho z nich zabít; možná i dva. Jakmile bude mít jejich zbraně, vyřídit třetího už bude formalita.
Něco se ho zezadu dotklo.
To, co Vargovic uviděl, když se otočil, bylo i na noční můru příliš odpudivé. Bylo to tak neskutečné, že na prchavou chvilku nedokázal skutečně vnímat, na co se to vlastně dívá, jako by to byl test trojrozměrného vnímání; tvar, který se mu odmítal v hlavě stabilizovat. Důvodem, proč jej nedokázal ustálit, bylo, že v hloubi duše odmítal uvěřit, že ta věc má cokoliv společného s člověkem. Avšak stopy po lidských předcích byly příliš zřetelné, než aby se daly přehlédnout.
Vargovic věděl - nade vši rozumnou pochybnost - že se dívá na Naturalizovaného. V hloubi jeskyně se rýsovali další. Bylo jich tam ještě pět, všichni zhruba podobní, všichni maličko světélkovali díky bioluminiscenci a pozorovali ho tmavýma inteligentníma očima. Vargovic jako dítě viděl v knihách obrázky mořských panen; to, na co se díval nyní, byly morbidní karikatury oněch nevinných ilustrací. Tihle tvorové byli sice stejnou směsí lidských a rybích tvarů jako mořské panny na obrázcích - jenže každý jejich rys byl deformován k ošklivosti a skutečná hrůza spočívala v tom, že to splynutí bylo naprosté. Nešlo prostě o lidský trup naroubovaný na rybí ocas; ke spojení došlo očividně na genetické úrovni, takže cosi groteskně rybího se vyskytovalo v každém rysu toho tvora. Nejhůře vypadal obličej, rozštěpený ve dví dolů ohnutou štěrbinou téměř žralocích úst. Tvor neměl nos, ba ani nosní otvory; jenom rovnou plochu nažloutlé rybí kůže. Oči směřovaly kupředu a všechen výraz se soustředil v jejich temných hlubinách. Tvor se ho dotkl jednou rukou, která končila až neslušně lidskou dlaní. A potom - navíc ke vší té hrůze - promluvil, navzdory vodnímu prostředí dokonale jasným a klidným hlasem:
"Očekávali jsme tě, Vargovici."
Ostatní tvorové v pozadí souhlasně zamumlali.
"Cože?"
"Jsme velice rádi, že jsi dokázal dokončit svůj úkol."
Vargovic začal nejistě přicházet k sobě. Zvedl ruku a sesunul ruku Naturalizovaného ze svého ramene. "Kvůli vám tady nejsem," snažil se propašovat do svého hlasu tón autority a využíval každičké špetky gilgamešského výcviku k tomu, aby udržel na uzdě pocuchané nervy. "Chtěl jsem se o vás jenom něco dovědět… to je všechno…"
"Ne," pravil vůdce Naturalizovaných. Otevřel ústa a obnažil řady zubů, ze kterých šel až strach. "To jsi špatně pochopil. Tvým úkolem od začátku bylo přijít sem. Přinesl jsi nám něco, co nesmírně chceme. To bylo od začátku účelem tvé mise."
"Něco vám přinést?" V hlavě mu to vířilo.
"Něco, co je ukryto v tobě." Naturalizovaný přikývl; to lidské gesto ještě zvýšilo děsivost jeho vzhledu. "Prostředek, s jehož pomocí udeříme na demarchii a ovládneme oceán."
Vargovic pomyslel na úlomky ve svých rukách. "Myslím, že už chápu," řekl zvolna. "Chceš říci, že to od začátku bylo určeno vám?"
"Od začátku."
Pak mu jeho nadřízení lhali - anebo přinejmenším věc v instruktáži drasticky zjednodušili. Zaplňoval si nyní mezery sám nevyhnutelnými dohady: Gilgameš zřejmě už je v kontaktu s Naturalizovanými - i když to zní bizarně - a střípky

hyperdiamantu jsou určeny pro Naturalizované, ne pro jeho vlastní lidi. Pravděpodobně - třebaže mu vůbec nebylo jasné, jak by tohle mohlo být možné - mají Naturalizovaní prostředky k prozkoumání úlomků a vývoji sloučeniny, která rozplete hyperdiamantové tkanivo. Budou pracovat pro Gilgameš, který si tak útokem nebude muset sám zašpinit ruce. Dokázal pochopit, proč to šéfovi připadá tak přitažlivé. Ale je-li tomu tak… proč Gilgameš vlastně předstírá, že o Naturalizovaných neví?

To nedává smysl. Na druhou stranu ovšem nedokázal přijít na žádnou lepší teorii.

"Mám, co chcete," prohlásil po zralé úvaze. "Čolok říkala, že by to mělo jít vyjmout jednoduše."

"Na Čolok se dalo vždycky spolehnout," řekl Naturalizovaný.

"Vy jste ji… vy ji tedy znáte?"

"Udělala z nás to, co dnes jsme."

"Takže ji nenávidíte?"

"Naopak; milujeme ji." Naturalizovaný po něm opět blýskl svým žraločím úsměvem a Vargovicovi se zdálo, že se zbarvení bioluminiscence mění podle jeho duševního rozpoložení. Nyní světélkoval šarlatově místo modrozeleného odstínu, který byl patrný při prvním pohledu. "Z té ohavnosti, kterou jsme kdysi byli, udělala něco lepšího. Kdysi jsme trpěli. Neustále. Ale Čolok to z nás sejmula a udělala nás silnými. Za to potrestali ji i nás."

"Když demarchii nenávidíte," řekl Vargovic, "proč jste s útokem čekali až do nynějška?"

"Protože odsud nemůžeme odejít," odpověděl jeden z dalších Naturalizovaných; tón jeho hlasu prozrazoval ženské pohlaví. "Demarchii se velice nelíbilo, co s námi Čolok udělala. Vynesla do popředí naši lidskost a znemožnila jim, aby s námi zacházeli jako se zvířaty. Mysleli jsme, že nás zabijí, než by riskovali, že se zbytek oblasti Jupitera dozví o naší existenci. Místo toho nás vypověděli sem."

"Mysleli si, že bychom se jim jednou přece jenom mohli hodit," řekl další z číhajících tvorů.

V tu chvíli vplul do jeskyně další Naturalizovaný, který připlaval z moře.

"Sledovali ho agenti demarchie," oznámil. Jeho zbarvení bylo krvavě rudé a živě po něm přebíhaly oranžové stíny. "Za chvilku tady budou."

"Budete mě muset ochránit," řekl Vargovic.

"Samozřejmě," pravil vůdce Naturalizovaných. "Jsi přece náš zachránce."

Vargovic pilně přikyvoval, protože už nebyl přesvědčen, že by zvládl tři operativce sám. Už od chvíle, kdy dorazil do jeskyně, měl pocit, že z něho vyprchává energie, jako by podléhal pomalé otravě. V koutku mysli se mu klubala jakási myšlenka a na okamžik jí téměř věnoval pozornost; málem začal vážně uvažovat o možnosti, že je otráven. Ale to, co se dělo před jeskyní, ho příliš rozptylovalo. Sledoval, jak se tři agenti demarchie blíží, jak se vezou za svými tažnými zařízeními, která drží před sebou. Všichni agenti nesli štíhlé harpunové pušky, z nichž vyčnívaly zlověstné ozubené hroty.

Neměli šanci.

Naturalizovaní se pohybovali příliš rychle. Vystřelovali ze stínů a míhali se vodou. Ti tvorové se pohybovali rychleji než agenti demarchie, třebaže je poháněly jen vlastní svaly a anatomie. Ale stačilo to. Neměli ani zbraně - dokonce ani harpuny. Ale ostré kameny byly více než dostatečnou zbraní - a také jejich zuby.

Jejich zuby na Vargovice udělaly dojem.

Když bylo po všem, Naturalizovaní se vrátili do jeskyně ke svým bratrancům. Pohybovali se teď pomaleji, jako by je zuřivý boj vyčerpal. Na chvíli zůstali nehybní a jejich bioluminiscence pohasla. Vargovic však pozoroval, že se jim zvolna vrací barva.

"Je lepší, že tě nezabili," řekl vůdce.

"To je, sakra, pravda," přitakal Vargovic. "Oni by mě nejenom zabili, víte?" Rozevřel pěsti a ukázal jim dlaně. "Taky by se postarali, abyste nikdy nedostali tohle."

Naturalizovaní - všichni do jednoho - na okamžik pohlédli na jeho nastavené ruce, jako by v nich snad něco mělo být.

"Nejsem si jistý, jestli to chápeš," ozval se nakonec vůdce.

"Jestli chápu co?"

"Povahu svého úkolu."

Vargovic bojující s vyčerpáním, které se v jeho vědomí rozlévalo jako ropná skvrna, na mořské hladině, odpověděl: "Chápu ji naprosto dokonale. V rukách mám zašité vzorky hyperdiamantu…"

"To není to, co chceme."

To se mu nelíbilo. Vůbec. Nelíbil se mu způsob, jakým se Naturalizovaní zvolna sunuli blíž k němu a obkličovali ho, aby mu zahradili východ z jeskyně.

"A co tedy?"

"Ptal ses, proč jsme na ně nezaútočili už dřív," řekl vůdce s děsivým šarmem. "Odpověď je jednoduchá. Nemůžeme opustit vývěr."

"Nemůžete?"

"Náš hemoglobin není jako tvůj." Opět ten žraloci úsměv - a nyní si Vargovic byl velmi dobře vědom toho, co takové zuby za správných okolností dovedou. "Byl vyvinut tak, aby nám umožnil pracovat ve zdejším prostředí."

"Okopírovaný od vývěrníků?"

"Upravený, ano. Později se stal prostředkem, jak nás zde uvěznit. DNA v naší kostní dřeni byla zmanipulována, aby omezila produkci normálního hemoglobinu; prostá záležitost potlačení několika betaglobinových genů při současném zachování variant, které kódují vývěrnický typ hemoglobinu. Pro tebe je sulfan jedovatý, Vargovici. Nejspíš už se cítíš zesláblý. Ale my bez něho nepřežijeme. Nás naopak zabíjí kyslík."

"Když opustíte vývěr…"

"Zahyneme za několik hodin. Ale jsou tu i jiné okolnosti. Tady je voda teplá; tak teplá, že nepotřebujeme glykoproteiny. Máme sice genetické instrukce, jak je syntetizovat, ale ty byly také vypnuty. Jenže bez glykoproteinů nemůžeme odplavat do chladnější vody. Ztuhne nám krev."
Teď už ho obklíčili úplně. Rýsovali se kolem něho jako vodní démoni, zardělí jasně šarlatovou barvou. A blížili se.
"Ale co s tím já mám udělat?"
"Ty nemusíš dělat nic, Vargovici." Vůdce otevřel dokořán propastný chřtán, jako by ochutnával vodu. Byl vůbec zázrak, že takový orgán byl schopen řeči…
"Nic?"
"Nic." S tím vůdce natáhl ruce a sevřel ho. Současně ho zezadu uchopil další z tvorů. "Všechno už udělala Čolok," pokračoval vůdce. "Byl to její poslední dar pro nás. Maunciple byl první pokus, jak nám to dopravit - ale Maunciple to nedokázal."
"Byl moc tlustý."
"Ani jedinému uprchlíkovi se to nezdařilo - neměli dost sil, aby se dostali tak daleko od města. Proto Čolok najala tebe - cizince."
"Čolok mě najala?"
"Věděla, že ji zabiješ - ty jsi to samozřejmě udělal - ale to ji nezastavilo. Na životě jí záleželo méně než na tom, co nám chtěla dát. To Čolok dala demarchii tip ohledně vašeho hlavního smluveného místa pro vyzvednutí, aby tě donutila přijít k nám."
Vargovic se vzpíral, ale bylo to marné. Vzmohl se jen na chabé: "Tomu nerozumím…"
"Ne," řekl Naturalizovaný. "Ani jsme to od tebe ani neočekávali. Kdybys tomu rozuměl, nejspíš bys nebyl vůbec ochoten jednat podle plánu Čolok."
"Čolok vůbec nepracovala pro nás?"
"Kdysi snad. Ale její poslední zákazníci jsme byli my."
"A teď?"
"Vezmeme ti krev, Vargovici." Sevření zesílilo. Z posledních zbytků sil se jim pokusil vymanit, ale nebylo to k ničemu.
"Krev?"
"Čolok do ní něco přidala. Retrovirus - velice odolný, schopný přežít ve tvém těle. Ten reaktivuje geny, jejichž funkci demarchie potlačila. Zanedlouho budeme schopni produkovat hemoglobin pro přenos kyslíku. Naše krev se nasytí glykoproteiny. Není to nic těžkého: všechny buněčné struktury na výrobu těchto sloučenin už máme, jenom je třeba je odblokovat."
"Takže… co potřebujete? Vzorek mě krve?"
"Ne," pravil Naturalizovaný s upřímnou lítostí. "Obávám se, že víc než jen vzorek. O hodně víc."
A potom se tvor se vznešenou pomalostí zakousl do jeho paže a pil krev, která proudila ven. Ostatní ještě chviličku čekali - ale pak se vrhli kupředu i oni, zakousli se a připojili se k divoké hostině.
Voda kolem Vargovice se začala barvit do ruda.